upadly do bezvedomia. Potom vyšiel von, čakal pri dverách, a keď jeho manželka, ktorá sa zatiaľ prebrala z omráčenia, bežala z horiaceho domčeku von, udrel ju medzi dverami celou silou sekerou po hlave, takže klesla v bezvedomí k zemi.

Z týchto skutočností bezpochybne plynie, že sa obžalovaný zaoberal dlhšiu dobu pred spáchaním činu myšlienkou vyhubiť svoju rodinu — manželku a deti —, ktoré mu boly len na ťarchu, že dlhší čas pred činom po rozvahe a v kľude učinil prípravy k uskutočneniu svojho úmyslu, že odstranil prekážky, ktoré by mu snáď zavadzaly v prevedení činu, že uvažoval vopred i o vhodnej dobe a spôsobe prevedenia tohoto činu. Potom pokračoval premyslene a plánovite. Po predchádzajúcich prípravách previedol čin v noci a zákerne, vyčkávajúc dobu, keď mohol predpokladať, že jeho manželka a deti už zaspaly. Aby sa dostal na miesto činu, musel predtým vykonať zrejme i dlhšiu cestu, po ktorej sa plížil do domčeku, kde spala jeho rodina. Keď sa tu presvedčil, že manželka a deti už skutočne spia, chystal sa v kľude uskutočniť svoj úmysel. Ani vtedy, keď sa jeho manželka a deti neočakávane prebudily, neupustil od uskutočnenia svojho úmyslu, ale odhodlaný odstrániť každú prekážku, výhovorkami ukľudňoval svoju manželku, potom ju ako aj deti, ktoré sa prebudily, údermi omráčil, aby im znemožnil zachrániť sa. Po zapálení domčeka ozbrojený sekerou, číhal pred dverami, aby z horiaceho domku mu nemohly uniknúť jeho obeti. Keď sa však jeho manželka z omráčenia prebrala a preca sa jej podarilo z horiaceho domčeku vybehnúť s najmladším dieťaťom, uderil ju medzi dverami veľkou silou sekerou po hlave zrejme preto, aby aspoň týmto spôsobom chrániacu sa manželku odpratal so sveta. Toto jeho konanie zvlášť poukazuje na odhodlanosť a na pevný úmysel obžalovaného za každú cenu pozbaviť života svoju manželku a svoje deti.

Je preto zrejmé, že obžalovaný konal po zrelej úvahe a čin previedol podľa plánu vopred premysleného, pri čom sa k nemu nerozhodol následkom dajakého duševného rozrušenia, ktoré by bolo jeho kľudnú rozvahu snáď hatilo.

Nemýlili sa tedy porotcovia, keď na základe zistených skutočnosti dospeli k záveru, že obžalovaný konal v úmysle vopred uváženom, a preto právom boly kvalifikované činy obžalovaného ako štvornásobný zločin vraždy podľa § 278 tr. zák. a dvojnásobný zločin pokusu vraždy podľa §§ 65, 278 tr. z.

Čís. 6194.

Z ustanovenia § 79, odst. 2 tr. p. neplynie, ani že by nebolo dovolené doručiť súdne rozhodnutie súkromnému žalobcovi, keď preukázal advokáta alebo oprávneného zmocnenca k prijatiu doručovaných spisov, ani že doručenie súdneho rozhodnutia v takom prípade súkromnému žalobcovi je neúčinné voči jeho právnemu zástupcovi.

(Rozh. zo dňa 6. mája 1938, Zm III 9/38.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. a spol. pre prečin pomluvy tlačou následkom zmätočnej sťažnosti z úradnej povinnosti zrušil z dôvodu zmätočnosti podľa § 384, čís. 11 tr. p. rozsudok vrchného súdu s celým pokračovaním nasledujúcim po podaní obžalovacieho spisu čo do obžalovaného A. a podľa § 387, odst. 4 tr. p. z dôvodu súvislosti aj čo do obžalovaného B. a trestné pokračovanie podľa § 276, odst. 1 a § 277, odst. 2 tr. p. zastavil.

Dôvody:

Proti rozsudku vrchného súdu ohlásil obžalovaný A. zmätočnú sťažnosť bez bližšieho označenia, ktorú po doručení vyhotovenia rozsudku neodôvodnil.

Pri preskúmaní veci z úradnej povinnosti presvedčil sa najvyšší súd, že rozsudok vrchného súdu je zmätočný podľa § 384, čís. 11 tr. p., ktorého zmätku treba podľa § 384, posl. odst. tr. p. vždy dbať z úradnej povinnosti.

Krajský súd sprostil obžalovaných podľa § 326, čís. 3 tr. p. obžaloby na tom základe, že súkromný žalobca podal obžalovací spis na poštu dňa 20. mája 1935 — 19. mája bola nedeľa — hoci mu usnesenie o skončení vyšetrovania s výzvou podľa § 276, odst. 1 tr. p. bolo doručené dňa 3. mája 1935, tedy po uplynutí zákonom stanovenej lehoty pätnásťdennej, a následkom opozdeného podania žaloby je tu dôvod vylučujúci zavedenie trestného pokračovania.

Naproti tomu vrchný súd uznal obžalobu za včas podanú, poneváč zmienené usnesenie bolo právnemu zástupcovi súkromného žalobcu doručené 4. mája 1935 a následkom toho treba obžalobu odovzdanú na poštu dňa 20. mája 1935, hľadiac na to, že 19. mája 1935 bola nedeľa, považoval za podanú v zákonnej pätnásťdennej lehote.

S názorom vrchného súdu nemožno súhlasiť. Doručenie, ktoré sa stalo dňa 3. mája 1935 do rúk súkromného žalobcu, nemožno považovať za neplatné a nebolo by ani vtedy neplatné, keby súkromný žalobca bol výslovne žiadal, aby súdne rozhodnutia boly doručované jeho právnemu zástupcovi. Čo do doručenia súdnych rozhodnutí platia ustanovenia hlavy VII. tr. p. Ustanovenie § 79, odst. 1 tr. p. dovoľuje doručiť súdne rozhodnutia — okrem predvolaní — buď strane alebo jej preukázanému zmocnencovi (právnemu zástupcovi). Z toho plynie, že doručenie usnesenia o skončení vyšetrovania s výzvou podľa § 276, odst. 1 tr. p. súkromnému žalobcovi bolo platné, lebo vyhovovalo predpisu § 79, odst. 1 tr. p. a nestalo sa neplatným tým, že súd nariadil doručenie tohoto usnesenia aj právnemu zástupcovi súkromného žalobcu. Podľa § 79, odst. 2 tr. p. je každé doručenie učinené advokátovi súkromného žalobcu alebo jeho zmocnencovi, oprávnenému prijímať zásielky, účinné aj voči súkromnému žalobcovi. Toto ustanovenie nemožno však vykladať tak, že sa tým doručenie učinené súkromnému žalobcovi

stáva bezúčinným a že je jedine rozhodné doručenie učinené právnemu zástupcovi. Naopak z ustanovenia § 79, odst. 2 tr. p. plynie len toľko, že doručenie právnemu zástupcovi súkromného žalobcu je dovolené s účinkom aj pre súkromného žalobcu, neplynie z neho však ani, že by nebolo dovolené doručiť súdne rozhodnutia súkromnému žalobcovi, keď preukázal advokáta alebo oprávneného zmocnenca k prijatiu súdnych rozhodnutí, ani že doručenie súdneho rozhodnutia súkromnému žalobcovi je neúčinné voči jeho právnemu zástupcovi.

Ponevráč pätnásťdenná lehota podľa § 276, odst. 1 tr. p. sa má počítať od 3. mája 1935, kedy súkromnému žalobcovi bolo doručené súdne usnesenie o skončení vyšetrovania s výzvou podľa § 276, odst. 1 tr. p., a druhé doručenie dňa 4. mája 1935 jeho právnemu zástupcovi nemohlo pre súkromného žalobcu založiť novú lehotu k podaniu obžaloby a po uplynutí lehoty v § 276, odst. 1 tr. p. uvedenej nemal súkromný žalobca už právo podať obžalovací spis, treba mať za to, že obžalovací spis odovzdaný dňa 20. mája 1935 na poštu a došlý k súdu dňa 22. mája 1935 nebol zákonnou žalobou a mal byť zamietnutý.

Ponevráč obžalovací spis bol nezákonne podaný, nemohol byť predmetom trestného pokračovania a mal byť obžalobným senátom zamietnutý. Krajský súd mal teda pre nedostatok zákonnej obžaloby trestné pokračovanie podľa § 276, odst. 1 a § 277, odst. 2 tr. p. zastaviť.

Následkom toho je rozsudok vrchného súdu s celým pokračovaním, ktoré nasledovalo po podaní obžalovacieho spisu, čo do oboch obžalovaných zmätočný podľa § 384, čís. 11 tr. p., ktorého zmätku treba dbať z úradnej povinnosti podľa posl. odst. cit. paragrafu.

Preto postupoval najvyšší súd čo do obžalovaného A. podľa § 34, odst. 1 por. nov. a § 404, odst. 1 tr. p. a čo do obžalovaného B. podľa § 387, odst. 4 tr. p., lebo okolnosť prospešná pre obžalovaného A., ktorý zmätočnú sťažnosť podal, vyskytuje sa aj dotyčne obžalovaného B., ktorý opravného prostriedku nepoužil, a uznal tak, ako vo výroku je uvedené.

Čís. 6195.

Nie je dôvodom k navráteniu v predošlý stav pre zameškanie lehoty k prevedeniu zmätočnej sťažnosti, stalo-li sa zameškanie omylom personálu advokátskej kancelárie obhájcu.

(Rozh. zo dňa 5. mája 1938, Zm III 136/38.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. pre prečin ťažkého ublíženia na tele z neopatrnosti zamietol žiadosť obžalovaného o navrátenie v predošlý stav.

Z d ô v o d o v:

Obžalovaný včas ohlásil proti rozsudku odvolacieho súdu zmätočnú sťažnosť a žiadal za doručenie opisu onoho rozsudku cieľom jej odô-